

I ara que ?

I ARA QUE ?

Com definir-te el que és indefinible
dins l'indòmit* batibull* d'aquest món
on es confon el desig amb amor,
l'amistat amb conquesta fugaç,
l'entrega amb acte intranscendent luxuriós
i jo com un tòtil* adolescent enamorat
inconscient del conscient que sóc
al saber que inconscientment t'estim
fins al finit de la meva vida
fins a l'infinit del què et puc estimar i sempre estimaré,
travessant la teva aura prohibida,
on el nostre pecat sols serà nostre
i la nostra carn seduïda i flamejada
serà la nostra perpètua condemna escollida.
M'he drogat irresistiblement de tu,
he fumat els teus alens profunds,
èbria la meva boca del teu xarop deliciós,
flipat amb la teva olor de dolç perfum,
empatxat d'ulls brivalls* incitadors,
tragant-me l'essència pura del teu amor,
I ara que?

Ens queda l'existència eterna amb records de colors,
la vida que en queda per buscar-nos a cada bufada de vent
i trobar els sospirs apassionats
que cada segon enviem
perquè arribin als nostres llavis secs
de nostàlgia i amargor.

I cada besada donada en l'aire
ompli el teu cos dels petons que no vaig regalar-te,
i cada llàgrima que cau al mar
t'arribi com avançada

dels que queden per poder-te donar.

JB, 05.03.2017

Indòmit: que no se deja domar
Batibull: mescla desordenada de coses
Brivalls. Cast. Pícaros
Tòtil: encantat, babau

955 Persones han vist aquesta poesia

«Menorca t'estim»

Menorca t'estim

«Menorca t'estim», no hi ha més precioses paraules que «t'estim» (així ho deim a Menorca) per dir a les persones que estimes. A les que properes o lluny no tens mai a l'oblit, que sospires per elles, que recordes sovint, que desitges tenir aprop teu, que regales el teu temps per gaudir d'elles, que comparteixes les emocions bones i també les dolentes... Qui no ha plorat mai per marxar d'un lloc, per deixar amics, per separar-se de la família... i per marxar del poble? del país?... i de la teva illa???

«Menorca t'estim», una història d'amor a Menorca, on la marxa és inevitable i l'oblit impossible. Una història real que moltes famílies patim. Un vídeo elaborat durant mig any, amb una música que enamora i enganxa de José Sanjuan i una lletra, imatges i muntatge d'una menorquina, servidora, que ha volgut captar i transmetre l'estimació de molts cap una illa cuidada i protegida, estimada pels habitants, els visitants i els que desitgen venir. Esper gaudeixis d'aquest senzill muntatge, t'emocionis, potser, i que aquesta cançó t'arribi al cor per fer-la per sempre teva. Amb el carinyo que he elaborat la meua part d'aquest projecte, t'ho transmeto també a tu. Gaudeix de «Menorca t'estim» gràcies per veure'l i si t'agrada, comparteix pels medis i ensenya'l, és el nostre premi.

Moltes gràcies, Joana Bagur Florit-JBF

[DESCARGA AQUÍ LA LLETRA AMB ELS ACORDS DE «MENORCA T'ESTIM»](#)

[Notas de prensa en Menorca al dia](#)

Cartes d'amor

CARTES D'AMOR

Avui sense buscar he trobat,
al fons del calaix d'un armari corcat,
una capsula vella de galetes
de canyella, sucre glacejat i mantega,
brollant de sobres oberts de color de cafè amb llet i
arrugats.

Un nom davant anotat de pròpia mà,
segells de pesseta

i remitent romput,
quasi esborrat, però es podia esbrinar.
El cor em palpitava, els ulls entelats
i les mans tremoloses
en treure el manuscrit de cinc fulls
de lletra clara i amb sorpresa en castellà.
Data de ja fa molt,
un vint-i-quatre d'agost del segle passat.
«Hola amor», així començava
i seguia molt ben escrit,
amb punts, accents, comes i sense faltes,
una redacció molt romàntica.
Al que ho va escriure li va portar dos dies,
jo l'he llegida en pocs minuts,
però l'he rellegida, era tan polida!
Paraules passionals escrites d'un cor allunyat,
ferit per l'enyorança i la distància
del mar inevitable que sempre ens separa
dels que estimem a l'altre costat,
abans i també ara.
Contant amb detall els somnis de la nit,
recordant per reviure les postes a l'horitzó
i numerant les estrelles les nits caloroses d'estiu.

Paraules que...

“No pretendo que con ellas recuerdes,
sino que vuelvas a sentir,
cerrando los ojos,
el sabor de un beso sin que mis labios toquen los tuyos,
el placer de una caricia
sin que mis manos rocen siquiera tu cuerpo,
la sensación de un «te quiero»
sin que estas palabras lleguen a tu oído,
o un abrazo sin que el calor de tu pecho
se sienta en el mio”

i la carta acabava com totes les seves cartes,
amb lletra obliqua i la més esperada,
un» te quiero»,

i signada de l'estimat amb nom i llinatge.

Avui, cartes d'amor he trobat...

JBF 26.03.2015

955 Persones han vist aquesta poesia

Aquí voldria morir

AQUÍ VOLDRIA MORIR

Aquí voldria morir
envoltada d'arena blanca
impregnada del teu alè humit i salat,
plorant per tu les darreres llàgrimes
mirant-te com sempre
com enamorada al seu amant.

Despullada per abraçar-te
i mans buides per poder-te encerclar,
desperta per mai oblidar-te
absent per no rompre el teu encant,
destrossada per perdre't
i joiosa per haver-te estimat.

Captiva de la teva bellesa
i lliure d'escollir-te com a llar,
temença per la meva partida
i feliç d'haver-te gaudit a cada instant.

Aquí voldria morir
amb silenci, tranquil·la i serena,
embadalida del teu espectacular despertar

o amb soroll de les ones a la tramuntana
i el teu sublim descansar
amb el reflex de la Lluna
i els estels flotant sobre el mar.
Aquí voldria morir...

JBF 29.03.2015

955 Persones han vist aquesta poesia

L'estel

L'ESTEL

Qui sóc que després d'un llarg hivern,
surt d'un calaix carregat de pols,
dins una capsa de fusta, vellut i seda,
com qui guarda el més gran dels tresors.

Sóc brillant i esplendorós
quan em mira l'astre Sol,
i a la nit se me reflexa,
la blanca Lluna d'un Sant Joan clamorós.

Veig els fillets per les finestres
que els petits braços no poden arribar
a tocar-me ni acariciar-me,
perquè jo sempre vaig dansant.

I aquell avi de mirada fixa,
que vells records al cap li van passant,
quan jo davant ell ben presumit,
el saludo i capadeta ell amb la mà em fa.

I els joves que per jo es barallen,
per poder-se veure en el meu mirall,
ja que com diuen tots els que em miren,
qui es veu en mi,
tindrà sort tota la resta d'any.

Vaig al front d'un animal gran i noble,
que el seu amo porta ben estrijolat,
amb la cua sempre engalanada
de flocs de colors i preciosos brodats.

El cor ja em batega i sospira,
perquè madona em posi
entre els ulls de l'esvelt cavall,
i esperaré com tota la gent santjoanera,
el primer toc de tambor i fabiol tan desitjat.

Qui sóc?

Cerca'm per Sant Joan a Ciutadella,
i entre tota la gernació
veuràs un estel que brilla més que els altres,
perquè en mi et veuràs...
si et fas ben aprop.

JBF

955 Persones han vist aquesta poesia

Ona

ONA

No visc assossegada
a ritme de la teva simfonia, romança o balada
que em portes allà on tu vols
vagabunda viatjant sempre incansable
d'aquí i d'allà amb el meu va i ve,
d'una costa a l'altre,
d'un penya-segat a una platja.
Alguns em maleeixen,
altres em desitgen
la majoria aclaparats m'admiren
xocant amb les roques o esquivant a les gavines.
Enamoro a individus amb roba ajustats
i taula de fusta
que amb mi senten goig enlairats.
Em fas córrer i no tinc pressa
o vull córrer i em tens arrestada,
com bassa d'oli m'ofenen
o sóc ferotge que escuma trec de les entranyes.
Faig dansar a iots i barques
i als vaixells, grans mostres del mar
m'hi arrimo com vella xafardera
i si estic massa juganera
algun ensurt els hi puc donar.
Vent no m'abandonis
o moriré com ona del mar.

JBF 31.03.2015

955 Persones han vist aquesta poesia

Encanteri

ENCANTERI

Una veu càlida, subtil i misteriosa
em captivava una nit desvetllada d'estiu
i vaig ser presa de la seva màgia
amb un prodigiós encanteri del què no vull defugir.

Recitava formulacions sospitoses
d'àngel endimoniat o dimoni angelical,
de bruixa bona o fada embruixada,
de fantasma sense llençol o un llençol fantasmal.

Començà a volar sense ales
escrivia sense llapis ni paper,
parlava amb paraules inventades,
nedava amb cua i aletes
i besava sense llavis cap el vent.

Sentia música en el silenci,
el silenci eren notes musicals,
els somnis eren de pergamí fi
i el pergamí describia el somiat.

La Lluna tenia ulls i cara,
els ulls es reflectien al mar,
jo mirava la seva cara
i a la seva oculta anava a passejar
caminant enlairada.

Un encanteri de bruixot o fada,
si un dia el sents una nit d'estiu
deixa't endur per la seva màgia,
et diran boig, trastornat, encegat o obsessionat
perquè el que tu sentiràs
ningú més podrà sentir-ho
des d'aquella nit desvetllada.

Brillava tant!

BRILLAVA TANT!

Quant temps ja fa que vas marxar i el meu cor de pena es mor,
els ulls no es cansen de plorar,
la meva ànima pertany a la teva
i el meu cos cendra d'un foc ha tornat.

Tantes paraules quedaren per dir-te
que ara totes geloses m'atabalen i bombardegen el cap.
Tants de petons volia donar-te, junts sempre mirant el mar,
aquell mar que brillava tant!

Ara busco flors per olorar-les, que em consolín...
però és marceixen quan a elles vull tornar,
perquè les llàgrimes són amargues i com àcid els pètals vaig
cremant.

Elles em miren també molt tristes,
no saben què fer per poder-me encoratjar.
Els vull contar la nostra història d'amor passional,
incomprès i criticat,
del que junts vam poder viure
contant anècdotes que tan sols nosaltres podem recordar.

Dels desitjos que serps verinoses ens volien prendre,
però l'antídot de la il·lusió, el verí convertí amb més força
per lluitar.

Dels nostres somnis incomplerts, altres d'inesborrables,
la majoria emocionant,s que junts havíem somiat.
Els vull segrestar per unes hores el perfum que porten tan
impregnat,
perquè elles em recorden a tu quan allà estàvem,

sempre vora el mar, aquell mar que... brillava tant.
Et tornaré a veure algun dia?
Encara que sigui al cel, em tornaràs a enamorar.
JBF

955 Persones han vist aquesta poesia

T'estim tant

T'ESTIM TANT...

T'estim tant
que el mar travessaria nadant,
et donaria una abraçada
i tota la nit llumenets del univers... estaríem contant.

T'estim tant
que agenollada pujaria el turó més alt,
encendria una immensa foguera
i cors de fum... descobriries al cel volant.

T'estim tant
que les estrelles passaria saltant
i amb una cordella fermades,

un collar de diamants al coll... et deixaria penjant

T'estim tant
que deu mil esglaons faria pujant
per arribar fins a la Lluna
i des d'allà, petons... em veuries enviant.

T'estim tant
que un cavall alat adoptaria imaginant,
portar-me entre els núvols
i al meu costat...tenir-te per un instant.

T'estim tant
que en somnis els nostres ulls es fonen mirant,
i quan despert de matinada,
perfum de tu embriagada... estic olorant.

JBF

955 Persones han vist aquesta poesia

Llàgrima

LLÀGRIMA

Sóc...

la que cau d'uns ulls plens de pena
amb enyorança pel que s'ha perdut i no es recuperarà més.
Desesperació incontrolable, mirada profunda amb patiment,
records quasi oblidats i esforç per retenir-los.

Cara pàl·lida, arrugada i llanguida
on la solitud envellirà cruelment.

La que cau d'uns ulls maternals
a l'inexplicable goig d'abraçar el teu fill per primer cop
tan feble, delicat, indefens...
el més entranyable dels miracles,
el que no pot entendre
més que una mare que com un sol ser
va portar per mesos a les entranyes.

La que cau d'uns ulls impotents i amoïnats
que no tenen prou mans per atendre
ferits de cos però també d'ànima,
amb profundes llagues a l'esperit,
mutilats d'il·lusions i esperances,
entre reixes presoners d'estimació,
bojos, desenfrenats i descontrolats pel poder,
amb misèria furgant cors cremats i podrits.

La que cau d'uns ulls d'enamorats
que la distància els separarà.
Despedides amargues amb petons insaciabls,
pupil·les brillants que la vista entelen i ja no es poden
mirar,
mans gèlides per darrera vegada acariciant-se,
cossos fusionats que no deixen respirar.

La que cau d'uns ulls de gernació emocionats
quan unes notes senten ,
que els identifica d'on són , per qui lluiten
que celebren des dels avantpassats quan fan festa.

La que cau d'els ulls de dos amants,

de la reina amb el músic de saló,
del príncep i la servil donzella,
de la princesa i el seu genet amb carruatge de fusta i or,
que es troben a la nit per passadissos amb ratpenats, dragons
i teranyines,
foscos , amagats, invisibles al món
perquè el seu amor és impossible,
res els atura més ningú els hi permet tampoc,
però no es deixaràn d'estimar,
serán amants fins més enllà de la mort.

Sóc la que cau per tot arreu amb força o dissimulada,
feliç o avergonyida.
Ningú em vol però tothom em té, inclús algú em necessita.
Sóc ...la teva llàgrima
que quan plores, caic i t'abandono... molt trista.

JBF

955 Persones han vist aquesta poesia